

Kevään valo ja elämän varjot

Olemme odottaneet tätä kevättä. Parin viime viikon lämpimät ja valoisat päivät, lintujen laulu ja ensimmäiset kevätukat tuntuvat juuri nyt niin hyvältä. Samalla toiveikkaat uutiset koronaepidemian vähittäisestä voittamisesta ovat meille hyvin tervetulleita.

Kevät on valon juhlaa mutta samalla varjot näyttävät synkemmiltä. Kevään valo antaa monille uutta voimaa, mutta hyvin uupuneille ihmisille kevät voi tuntua raskaalta. Pidentyvät päivät ja paljastava valo esittävät vaatimuksen tehdä enemmän vaikka millään ei jaksaisi.

Ulkona liikkeessa silmä löytää keltaisia leskenlehtiä ja valkovuokkojakin olen jo nähnyt. Samalla kevät paljastaa lumen alta monenlaisia roskia. Olen miettinyt sanontaa: Se kasvaa, mihin katsoo. Yritätkö etsiä keväästä kauneutta vai jäätkö tuijottamaan pesemättömiä ikkunoita?

Elämässä on myös sellaisia syviä varjoja, joita kevään kirkas valo ei tunnu valaisevan. Silloin kehotus kääntää katse valoisiin asioihin tuntuu kohtuuttomalta vaatimukselta.

Pääsiäistä vietettiin muutama viikko sitten ja valo liittyy olennaisesti myös pääsiäisen sanomaan. Valo on luonnossa elämän edellytys ja me odotamme kevään valoa. Samalla me kaipaamme vielä enemmän sellaista valoa, joka tuo toivon kuoleman pimeyteen. Pääsiäisen valo on armollista: se luo uutta toivoa ja rohkaisee uupuneita. Jeesus voitti kuoleman, ja vaikka meidän elämämme syvät varjot eivät mene pois niin pimeytemme on tullut toivon valo. Se on jotain enemmän kuin voimme näillä silmillä nähdä. Arkisen elämän keskelle on tullut toivo, kätkeytyä mutta kaikkea kannatteleva toivo.

Hannu Rantala

Orimattilan seurakunta